

ZOMERTHRILLER VAN EVELINE KARMAN

Water vrees

Zon, zand en sangria, alle ingrediënten voor een welverdiende vakantie zijn aanwezig. Maar is het wel echt zo mooi of is Michelle op de vlucht?

gettyimages®
Santiago Urquijo

Mijn haar plakt in mijn nek. Zout op mijn lippen. Ik draai het autoraam verder open om verkoeling van de wind te vinden.

De auto rijdt fijn. Het is Marcells grote trots, nog bijna nieuw en de reden dat we financieel nóg krapper zitten dan voorheen. Het kan me niet schelen. Vandáág kan niets me schelen. Ik vouw het formulier open met de code van de sleutelkuis van het Spaanse vakantiehuis. Ik heb het een week gehoord. Alleen. Marcel bekijkt het maar. Ik moet dingen op een rijtje zetten. Een plan maken. En de blauwe plekken – de eerste kleurt al geel – laten helen. Het lijkt me fijn om rust te vinden. In de kofferbak staat een tas boodschappen. Afbakbroodjes. Jus d'orange. Twee zakken van mijn lievelingschips en groente en fruit. Meer heb ik niet nodig om mezelf een week te redden. Luxe heb ik niet nodig. Wifi ook

niet. Wie zal me zoeken? Ik heb mijn baas keurig gemaïld dat ik een week verlof opneem. Ze begreep het. Wenste me veel plezier. Ook mijn zus was blij voor me. *Stoer hoor, Michelle*, schreef ze. *Ik gun het je zo*. Naast de tas boodschappen staat de trolley met kleding. Mijn lievelingsjurkjes. Twee paar slippers. De diadeem die ik van mijn zus kreeg. "Je moet je haar wat vaker uit je gezicht dragen. Je hebt zo'n leuke toet." Ze veegde het opzij en ik schaamde me toen ze de bijtafdruk opmerkte. "Marcel was een beetje wild in bed." Een leugen. We wisten het alle drie. Ik parkeer de auto voor het huisje. In de verte zie ik de beloofde Sierra Morena, ook

al zie ik maar een puntje van de berg en volgens mij ook alleen nog maar omdat het vandaag helder weer is. Imposante stukken rots omsloten door groen. Het is prachtig en indrukwekkend. Ik ben blij dat ik hier ben. De wereld is zoveel méér dan Maassluis. Ik stap uit, til mijn bagage omhoog en adem in. Droge lucht vol beloftes. Zand op mijn espadrilles. Stof dwarrelt achter me over het verlaten weggetje. Een gier cirkelt hoog in de lucht en het lijkt of ik zijn klapwieken kan horen in de allesverzengende stilte. Het is bloedheet hier in Andalusië. Marcel zal het nu ook wel warm hebben. Het huisje ziet er leuker uit dan op de foto doordat de bloembakken gevuld zijn met oleander. Of is het hibiscus? Ik weet zulke

dingen nooit zo goed, terwijl ik juist dol ben op planten. Marcel vond dat ze stonken. We pasten niet bij elkaar, dat ontdekte ik al de week na onze overhaaste bruiloft. Ik was verliefd en dacht nog dat alles goed zou komen. Natuurlijk overwoog ik de jaren erna een scheiding. Marcel was een fuik waarin ik was gelopen, zo voelde het. Na een gesprek met mijn zus die zag hoe ik strompelde nadat Marcel me van de trap had geduwd, stelde ik het hem zelfs voor. Zoveel mensen scheiden tegenwoordig. Toegeven dat we niet gelukkig waren, was toch geen schande? Ik vroeg het hem heel rustig. Bijna met een glimlach zodat ik het, als hij explodeerde, nog kon afdoen als een grap. Maar Marcel zoog speeksel tussen zijn tanden in zijn mond waardoor hij leek te sissen. Hij sprak heel duidelijk. "Als je me ooit verlaat, vernietig ik alles wat je hebt. Ik maak je he-le-maal kapot."

Woorden kruipen sinds onze trouwdag door me heen. Ze gaan het ene oor in en het andere uit. Het zijn maar woorden. Praatjes. Ze deren me niet meer. Het was de blik in zijn ogen die mij angst aanjoeg. Ogen als ijsklompen. Ik lag er weken wakker van. Ik open de deuren naar het terras. Het uitzicht is zo mooi dat ik er stil van word. Een hagedis schiet voor me weg vanaf een grote kei. Glijpt in een donkere hoek. Ik benijd hem. Het lijkt zo eenvoudig voor hem: ontsnappen. Ik knipper met mijn oogleden. Niet denken aan nare dingen, Michelle. Hij is het niet waard. Ik recht mijn rug. De zon prikt op me. Ik knijp mijn ogen dicht en geniet van elke straal licht die me raakt. Aan het eind van deze week zal ik sproetjes hebben. Toen mijn moeder nog leefde, noemde ze me Sproetje. Marcel noemde ze schandvlekken en dus vermeed ik de zon. Ik spreid mijn armen en richt mijn kin naar de hemel. De zon voelt als een pak fruitagel dat over me regent, kleine prikjes met de geur van zomer. Tergend langzaam kriebelen zweetdruppels

over mijn rug. Mijn jurk is te warm. Een zwembad heeft dit huisje niet, maar in de tuin, achter een grote yucca, staat een buitendouche op een houten vlonder. Ik loop terug naar binnen, laat de deur wijd open staan zodat de zomerzon schaduwen tekent op de houten vloer. In mijn koffer zit mijn bikini. Niemand kan me hier zien of horen. Het water zal me schoonspoelen. Ik heb geen angst meer voor het water. Het is tijd voor mezelf. Eindelijk. In de kleine keuken staat een fles rioja als welkomstcadeau naast twee glazen. Ik zet één ervan terug in de kast en pak de karaf die op de bovenste plank staat. Ik snijd een perzik en een sinaasappel en meng alles door elkaar. In de hangstoel op het terras, een rotan mand aan een standaard, zak ik in de kussens met mijn zelfgemaakte sangria. Ik app Marcel dat ik veilig ben aangekomen. Zo hoort het toch? De sangria smaakt goed. Dit is het leven. Zo moet het zijn. Boven me cirkelt de gier nog rond, heersend over de vlakte en vooral vrij. Zonder dat ik er erg in heb, dommel ik weg. De autorit en de hitte putten me uit. Het glas sangria op het tafeltje is na mijn dutje zo warm geworden dat het aanvoelt als thee. Naast de koelkast – met mijn blote voeten op de koele tegels – vul ik een nieuw glas. Het polyester van mijn bovenstukje plakt aan mijn borstbeen. Mijn haar voelt als touw door het rijden met het raam open. In de badkamer vol mozaïektegels sjor ik de in de haast omgeknoopte pareo over mijn heupen omlaag. Aan het rek hangen zachte handdoeken. Kleurig doucheschuim in een dispenser. Voor het douchegordijn druk ik met mijn wijsvinger op het cirkeltje op mijn bovenbeen. Mijn 'brandmerk'. Zo noemde Marcel het. Twee jaar geleden, ik lag te slapen, drukte hij een sigaret uit op mijn bovenbeen. 'Moet je maar niet zo lui zijn', zei hij. Nog weken verzorgde ik de wond met speciale zalf, maar het witte kringetje gaat nooit meer weg. Ik deed enkel nog harder mijn

best voor hem. Als hij vervolgens klaagde dat ik zijn fietsbanden niet had opgepompt of vergeten was verse appelmoes te maken en daarna met minzame blik een sigaret opstak, stierf ik duizend doden. Uit mijn trolley neem ik schoon ondergoed. Ik pakte hem weken geleden in. Al maanden speelde ik met het idee om weg te gaan, maar ik wist nog niet hoe. De koffer was het eerste begin. Douchewater spettert op mijn hoofd. Ik spoel mijn make-up af. De geur van oranjebloesem ontsnapt uit het blok zeep. Wat een heerlijkheid. De hendel gaat een tikkel naar rechts zodat ik mezelf bijna brand. Het lijkt of al het vuil van me afglijdt. De hitte en de sangria doen hun werk. Op blote voeten, de slippers staan nog ongebruikt onder het bed, wieg ik mezelf opnieuw in de hangstoel. De gier is weg. Mijn gedachten glijden af naar Marcel in zijn zwembroek. Aan hoe hij eergisteren

Hij sprak heel duidelijk. 'Als je me ooit verlaat, vernietig ik alles wat je hebt'

tegenover me zat in de jacuzzi in onze tuin. Nou ja, het is meer een stoepetegelparadijs. Mijn echtgenoot moest en zou zo'n ding hebben, één met een waterval en gekleurde lichtjes. De flamingo's op zijn zwembroek bubbelden mee in het water. "Pak even een biertje voor me." Het was geen vraag. Ik klom het trapje op, mijn hand beschermend over het litteken op mijn been. Het witte cirkeltje was mijn vriend geworden. Wij waren de rest van mijn leven met elkaar verbonden. Ik zag het als een soort smiley die over me waakte en die me alert hield. Ik zit op een terras in een dorp kleiner dan een zucht wind. Een bakker. Een cafeetje. Een handvol huizen met gesloten luiken. Meer is er niet. Voor me twee grijsaards op een bankje. Een wandelstok naast hen. Twee glazen water die de restaurateur net naar ze bracht. Ze knikken naar me. Ik groot

terug. Niemand kent me. Internet moet hier nog uitgevonden worden.

Ik woel met mijn vingers door mijn haar. Het is zojuist van blond naar rossig gegaan, net zoals Pippi Langkous. Het pak haarverf is helemaal op. Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan. Haar lijfspreuk is vanaf nu mijn lijfspreuk.

"Está bien, señora?"

De ober heeft mijn glimlach opgemerkt.

Al schilde ik gewoon aardappels, ik voelde me altijd betrap

Ik bestel een nieuw glas wijn en fuetworst. Hij knipoogt naar me als hij het neerzet op de kleine glazen tafel. Ik voel me weer vrouw. Tien jaar jonger. Aantrekkelijk. "U bent in Spanje." Hij wijst naar het lesboek Nederlands-Portugees dat ik onderweg bij een tankstation kocht.

"Niet goed opgelet bij het afrekenen", lieg ik. Ik hef mijn glas. Proost op het leven. Een dame passeert het terras. In haar boodschappennetje een ananas, een tros tomaten en een tv-gids. Er is inderdaad geen wif in dit gehucht. Ze glimlacht naar me en ik voel het verlangen te zijn zoals zij. Opgestoken haar. Goudkleurige muiltjes met linten om haar enkels. Een boodschappennetje met een ananas erin.

Ik kwam uit de keuken met het biertje. Wilde nog teruglopen omdat ik niet wist of Marcel wel of geen glas erbij wilde. Hij had de massagejet aangezet en het water bruiste. Af en toe ging hij kopje onder om het zweeft van zijn schedel te spoelen. Ik wilde net weer instappen, toen hij het zei. "Wat ben je toch een vadsig wijf geworden." Ik zette het pilsje neer en frunnikte beschroomd aan de gespen van de cover-vergrendeling. De ramen bij de burens waren dicht. Gelukkig waren ze op vakantie. Ze hadden de nare woorden niet gehoord.

De worst is op. Het tweede glas wijn ook.

Ik reken af, een bespottelijke prijs voor al dit heerlijk, en verken de omgeving. Een ranch met paarden. Een autosloperij. Een pottenbakker.

De Volvo is te kostbaar om te slopen, maar is niet iedereen geïnteresseerd in een buitenkans? En waarom ga ik morgen niet paardrijden? Ik heb het altijd al willen leren. Deze week is voor mezelf. Ik hoef mezelf zes overheerlijke dagen lang niet te verstoppen, ook al verwacht ik elk moment een telefoontje van Marcells moeder dat ze niets van hem hoort en hem ook niet thuis aantrof, want ze gaat absoluut kijken. Het heeft me altijd geërgerd dat ze onze huissleutel heeft en binnenvalt wanneer het haar schikt. Al schilde ik gewoon aardappels, ik voelde me altijd betrap. Als Marcells moeder rondliep, met haar wijsvinger op de kast streek om te voelen of er stof lag, kromp ik in elkaar en twijfelde of ik de koekverpakking wel onder het huisafval in de pedaalemmer had gedrukt voordat ze die zou vinden. Ze gaat me zeker bellen. Hij zal vast ook de bloemetjes buiten zetten, zal ze invullen voordat ik maar kan raden waar mijn echtgenoot uithangt. Daarna culmineert ons gesprek in een lofzang op Marcells goedheid. Zonder mij ook maar één vraag te stellen zal ze na haar monoloog ophangen, intens tevreden.

Ik sta op, leg geld op de terrastafel en staar ten slotte op de parkeerplaats naast het gemeentehuis naar de ondergaande zon. Het loopt al tegen achten en op de ingebouwde thermometer in de auto zie ik dat het negenentwintig graden Celsius is. Mijn huid gloeit na van de zomerzon. Mijn gezicht is licht verkleurd. Het staat me goed. Naast de wagen bel ik Marcel. Ik laat de telefoon uitrinkelen, maar hij neemt niet op. Het verbaast me niets, maar ik wil geen trammelant dat er geen interesse was. In een opwelling loop ik naar de grote put op het plein en smijt mijn telefoon erin. Ik wil ervan af. Hij hoort bij mijn oude leven. Als ik terugloop naar de Volvo, lijkt het of ik tien kilo ben afgevallen.

Vanaf een afstand zie ik hoe de restaurant-eigenaar bij mijn tafeltje staat en de vaat meeneemt samen met de fooi die ik achterliet. Hij houdt een hand beschermend voor zijn ogen tegen de oranje gloed van de zonsondergang en zwaait me gedag. Ik mis Maassluis geen seconde en dat is maar goed ook. Ik ga nooit meer terug. Ik start de motor, een van de laatste keren, en rijd kalm terug naar het huisje. Mijn maag knort. Terwijl ik wacht tot de tortilla in de pan stolt, knip ik in de tuin een roos af. Ik zet hem in een vaasje op de keukentafel. Marcel hield niet van bloemen. Volgens hem zaten daar insecten in.

Op de zwarte markt brengt de auto nog zeker veertigduizend euro op, leerde ik op Google. De autohandelaar waar ik na mijn allereerste paardrijles stopte, bood dertigduizend euro. Ik had het bedrag geaccepteerd. Ik was destijds degene die de auto had afgerekend. Het geld was mijn complete erfenis, maar daar had Marcel maling aan. Na de aanschaf van de jacuzzi, zijn gouden Rolex en een nieuwe racefiets, kreeg hij onze hypotheek niet nóg meer opgehoogd. Wel had ik voorgesteld de Volvo op mijn naam te zetten. Dat vond Marcel ook beter, mocht er ooit een deurwaarder voor hem komen. Al die dikdoenerij. Hoe vaak had ik er geen knoop van in mijn maag gehad? In de garage had Marcel zichzelf overtroffen. Airco. Wortelhouten dashboard. Lederen bekleding. En natuurlijk was er geen sprake van dat ik in zijn stokpaardje mocht rijden. Gelukkig wist ik waar hij de reservesleutel bewaarde.

Een vervallen finca in Portugal moet mogelijk zijn van dat geld. Of ik zoek een klein boerderijtje en betaal een paar jaar huur vooruit. In de tuin zet ik een bankje. Donkergroen geverfd. Of azuurblauw? Ernaast een appelboom. En er komen overal bloembakken die ik boordevol oleander en geurende hibiscus stop.

"Zegt u het maar, señora...?"

"Micha." Ik steek mijn hand naar hem uit om zijn bod te bekrachtigen. Zijn snor krult nog verder omhoog dan de staart van een kameleon. "Ik ga akkoord met de dertigduizend euro, maar enkel op voorwaarde dat ik het geld in contanten krijg." Erbij beding ik nog een sloopauto die al is afgeschreven. Dat de kentekenplaten niet meer zijn geregistreerd, neem ik voor lief. Ik hoef er welgeteld maar één dag in te rijden. De kans dat ik net op die dag word aangehouden, is klein. En voelt het niet heerlijk om sinds bijna negen jaar vol afstomping nu eens zélf te beslissen? *Live life to the max.* Marcel strooide met die leus als hij weer eens voor een grote aanschaf stond en ik twijfelde. Vandaag gebruik ik zijn credo, denk ik als ik de zwarte sporttas met het geld accepteer.

De laatste dag van mijn vakantie breekt aan. Ik ben bijgeslapen. Uitgerust. Geheeld, zo wil ik het noemen. Al mijn blauwe plekken zijn weg. Smiley zit er nog, maar het plekje lijkt vandaag écht te lachen. De paar schrammen op mijn rug van Marcells broekriem zijn ook verdwenen. Ik steek mijn haar op, vandaag begint dag één van mijn leven met gouden muiltjes met strikinten en een boodschappennetje vol ananas. De sleutel van het huisje hangt weer in de kluis tegen de gevel. Het oude barrel start. Zodra ik de grens over ben, laat ik hem achter en neem de trein naar de kust. Daar is de gier weer, de vallei boven de Sierra Morena is zijn jachtgebied. Voor ons allebei begint een nieuwe dag. Ik geef voorzichtig gas en rijd het verlaten kiezelpad af. Stof vormt een fantasiewolk achter mijn uitlaat. Spoorloos verdwenen zullen ze zeggen. Michelle van den Brink ging een week op vakantie in Spanje en sindsdien is er nooit meer iets van haar vernomen. Net als dat liedje van Acda en De Munnik. Ik zal in de krant staan. Misschien dat mijn zus nog afreist naar Andalusië, maar ze stopt vast met zoeken als ik haar het haarbandje opstuur. Ze zal weten dat ik veilig ben en

met een glimlach op me wachten. Eindelijk vind ik rust.

Misschien nog wel wat geluk. Ik heb niets of niemand nodig, behalve mijn bloemen en mijn bankje onder de appelboom. Hoe prachtig is dat? Zowel Marcel als ik zullen van de aardbodem verdwenen lijken. Worden we doodverklaard? Of wordt het huis door de bank geveild als onze hypotheek een tijd niet betaald wordt? De overwaarde is dekkend voor alle schulden, dus ik benadeel niemand. De auto knort tevreden als ik de snelweg opdraai. Aveiro, daar ga ik heen. Ik moet kracht zetten om het raampje open te wrikken. Het geeft niet. Straks ruik ik het zilt van de zee.

In Maassluis zal de buitenlucht mijn verleden verhullen. Er knapte iets toen ik dat lachje weer zag. De opmerking dat ik vadsig zou zijn. Zodra Marcel weer kopje onder ging, zijn ogen provocerend en uitdagend op mij gericht, klapte ik in één beweging het jacuzzideksel dicht en vergrendelde het. Niemand die me hoorde. Niemand die me zag. De chloor zal zijn werk doen. Heel misschien vinden ze Marcells zwembroek met de flamingo's ooit nog terug.

Over de auteur

Eveline Karman schrijft al jaren interviews voor *Vriendin*. En je kent haar van de column *Villa Verte* over haar bed and breakfast in Frankrijk, waar ze ook woont. In haar vrije tijd schrijft ze boeken. *Verknijpt* is haar tweede thriller, over een familie vol geheimen.